

ZIELIG

Nog nooit had ik een schaats gevonden op straat. En daar lag hij, flink onder de modder. Goed merk met klapmechaniek, plaatje van bekende winkel, leren schoen. Het regende, het ijzer was geroest. Nou stap ik wel vaker van mijn fiets af, bijvoorbeeld voor glimmende munten of verfrommeld papiergeld, interessant grof vuil of containers met bouwafval. Ik heb namelijk twee grote fietstassen. Als ik veel mee naar huis breng, moppert mijn lief dat ik teveel naar beneden kijk.

“Kijk recht voor je meid, de wereld in.” Ja, dan zie ik heel andere dingen.

De schaats lag in de goot, tegen de stoeprand leunend alsof hij daar beschutting zocht. Dan schrik je toch even.

Zou hij uit een sporttas geglipt zijn? Ik kijk rond, loop heen en weer, scharrel tussen de struiken en vind hondendrollen, lege bierblikjes en lunchpakketjes, maar geen tweede schaats.

De hemel huilt, de tranen vormen smalle stromen die van mijn regenpak aflopen, een rilling kruipt vanuit mijn schoenen tot in mijn nek. Iemand thuis heeft maar één schaats! Hoe moet die nou schaatsen?

Zal ik een advertentie zetten in BN/De Stem of op de website van Ballangrud? Zo'n schaats gooi je toch niet weg?

Ik denk ineens aan Peppino uit Napels en meteen word ik weer wat warmer. Hij beweert namelijk dat elk ding, als de eigenaar er maar van houdt, met de tijd een stukje ziel krijgt en gaat leven. Dagelijks struint hij de stad af naar afgedankt speelgoed, poppen en teddyberen die hij in de bomen van zijn straat hangt om deze bezielde dingen voort te laten leven*.

Ik heb de schaats meegenomen en een mooi plekje gegeven.

*Bron: Geschiedenis van de Griekse Filosofie, De presocraten, door L. de Crescenzo."